

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2040	Σύλληψις τιμίου Προδρόμου (Γαλ. 4,22-27) Σάββατο 23 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ψυχικὴ ἔρημιὰ

«Πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον...» (Γαλ. 4,27 = Ἦσ. 54,1)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ ὁ ἀπόστολος σχετικὸς. Ἄπ' ὄλο τὸ κείμενό του παρακαλῶ νὰ προσέξουμε τὸ τέλος, ποὺ ἐπαναλαμβάνει μία ἀρχαία προφητεία τοῦ Ἡσαΐα καὶ λέει: «*Εὐφράνθητι, στεῖρα ἢ οὐ τίκτουσα... ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα*» (Γαλ. 4,27 = Ἦσ. 54,1). Ἐδῶ ὑπαινίσσεται κάτι ποὺ τὸ λέει ἄλλοῦ σαφέστερα: «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*» (Ἦσ. 35,1). Λέει δηλαδή, ὅτι ἕνας τόπος χέρσος θὰ γίνῃ περιβόλι. Ἐννοεῖ τὴν **Ἐκκλησίᾳ** αὐτὴ εἶνε ἢ στεῖρα ποὺ ἔγινε μᾶλλον μετὰ πλῆθος παιδιὰ, ἢ ἔρημος ποὺ ἔγινε παράδεισος.

Μὲ τὴν ἀφορμὴν ποὺ μᾶς δίνει ἢ λέξις **ἔρημος** θὰ ποῦμε μερικὲς σκέψεις.

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ξέρουμε τί θὰ πῆ **ἔρημος**. Στὴν Ἀφρικὴ ὑπάρχουν ἀπέραντες ἐκτάσεις ποὺ δὲν ὑπάρχει **νερό**, δὲν φυτρῶνει δέντρο, ἢ ζωὴ εἶνε ἀβίωτη. Κάποιοι, ποὺ τοὺς τσίμπησε ἢ ἀλογόμυγα τοῦ τουρισμοῦ, προχώρησαν μέσα στὴν ἔρημο, ἀλλὰ τὸ νερὸ ποὺ εἶχαν μαζί τους τελείωσε, δὲν πρόλαβαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ πέθαναν ἐκεῖ ἀπὸ τὴ δίψα.

Γιὰ τέτοια ἔρημο ἄραγε μιλάει ὁ προφήτης; Ὅχι. Ὑπάρχει κάποια ἄλλη ἔρημος ποὺ πρέπει νὰ φοβηθοῦμε. Τὴ μία ἔρημο τὴ δημιουργεῖ ἢ ἔλλειψις νεροῦ καὶ ἢ ἀπουσία φυτικῆς ζωῆς· τὴν ἄλλη ἔρημο, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσουμε, τὴ δημιουργεῖ ἢ ἔλλειψις ὄχι πλέον τοῦ νεροῦ ἀλλὰ ἑνὸς ἄλλου ζωτικοῦ στοιχείου τῆς ζωῆς. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Ἡ **ἀγάπη**. Ἀφαίρεσε τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ χωριό, τὴν κοινωνία, τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἢ ζωὴ εἶνε μαρτύριο.

Ποιά ἀγάπη ὅμως; Ὅχι αὐτὴ τὴν ψεύτικη καὶ ἀπατηλὴ καὶ αἰσχροῦ, ἀλλὰ τὴν ἀγνή ἀγάπη ποὺ δίδαξε ὁ Χριστός, τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη εἶχαν ὄλοι **οἱ ἄγιοι**, ποὺ ζοῦσαν φτωχικὰ δουλεύοντας μετὰ ἰδρωτὰ καὶ ἀπὸ τὸν κόπο τοὺς βοηθοῦσαν καὶ πιὸ φτω-

χοὺς. Γιατὶ πάντα ὁ καθένας ἔχει κ' ἕναν ἄλλο ποὺ εἶνε φτωχότερος ἀπὸ αὐτόν. Τὴν ἀγάπη δὲν τὴ δείχνει μόνο ὅποιος ἔχει χρήματα· στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε, ὅτι τέσσερις ἄνθρωποι πῆραν στὰ χέρια ἕνα παράλυτο, τὸν πῆγαν στὸ Χριστὸ κ' ἐκεῖνος τὸν θεράπευσε (βλ. Ματθ. 9,1-8. Μάρκ. 2,1-12).

Ὑπάρχει λοιπὸν ἀγάπη; ἢ ζωὴ γίνεταί **παράδεισος**· δὲν ὑπάρχει ἀγάπη; ἢ ζωὴ εἶνε μία ἔρημος, μιὰ Σαχάρα, μιὰ **ψυχικὴ ἔρημος**.

Θέλετε ἀποδείξεις; Βγῆτε ἀπ' τὴν πόλι κι ἀνεβῆτε **στὰ ψηλὰ βουνά**, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔφτασε ἀκόμα ὁ ψεύτικος πολιτισμὸς καὶ τὰ μικρόβια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἐκεῖ ἔχει τὴν καλύβα τοῦ ἕνας τσοπάνου. Μπῆτε μέσα. Ἐχει γυναῖκα καὶ παιδιὰ, πολλὰ παιδιὰ μάλιστα. Ἐχει κατοικοπρόβατα καὶ τὰ βόσκει. Στὴν καλύβα δὲν ὑπάρχουν βέβαια ἔπιπλα πολυτελείας, κουζίνες, ψυγεῖα, ραδιόφωνα, τάπητες. Δὲν ὑπάρχει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα· μόνο ἕνα δαδί, ἕνα λυχνάρι, ἕνα κερί, μιὰ λάμπα. Ἀλλὰ τί τὰ θέ'ς; Ὑπάρχει κάτι σπουδαιότερο ποὺ κάνει ὁμορφὴ τὴ ζωὴ τους, ἢ ἀγάπη. Κάθονται νὰ φᾶνε καὶ κάνουν τὸ σταυρό τους. Δὲν εἶνε παραμύθι αὐτό· ἐγὼ, ποὺ γύρισα ἑπτακόσα χωριά, τὰ εἶδα αὐτὰ καὶ τὰ ἔζησα – ἂν καὶ τώρα αὐτὴ ἢ κατάρρα, αὐτὴ ἢ λέπρα ποὺ ἐμόλυνε ἐδῶ τὸν κόσμον, φεύγει πρὸς τὰ πάνω καὶ θὰ μολύνῃ καὶ τὶς καλύβες. Κάθονται λοιπὸν καὶ τρῶνε τὸ ψωμάκι - τὴ μπομπότα, πίνουν τὸ νεράκι τους, κ' ἐκεῖνο τὸ νεράκι γίνεταί μέλι κ' ἐκεῖνη ἢ μπομπότα βούτυρο καὶ γλύκισμα. Ἐχουν τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κ' ἢ καλύβα τους εἶνε παράδεισος.

Φύγετε τώρα ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ κατεβῆτε **στὶς πολιτεῖες**. Ἐδῶ ἔχουν λεφτά, μὰ ἢ ὑλικὴ εὐημερία σκλήρυνε τὶς καρδιές, ἔκανε τὴν κοινωνία νὰ ζῆ χωρὶς ἀγάπη. Βλέπετε πολυκατοικίες, μέγαρα, παλάτια, μετὰ σαλόνια πολυτελείας, μετὰ ἔπιπλα ἀπὸ τὴ Δανία, μετὰ κάδρα καὶ πολυελέους, μετὰ ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις. Τὰ ἔχουν ὅλα, μὰ εὐτυχισμένοι δὲν εἶνε.

Τά 'χουν όλα, μὰ καλύτερα νὰ μὴν τὰ εἶχαν· δὲν ἔχουν τὸ σπουδαιότερο, τὸ τιμαλφέστερο, τὸ ζωτικὸ στοιχεῖο τῆς ζωῆς, τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸν ἥλιο τῆς ψυχῆς· δὲν ἔχουν Χριστό, δὲν ἔχουν ἀγάπη. Κι ἀφοῦ δὲν ἔχουν Χριστό, τί νὰ τὰ κάνουν τ' ἄλλα; Τοὺς ἔχει φάει ἡ γκρίνια, κάνουν σὰν τ' ἀγριοπερίστερα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καθίσουν στὴ φωλιά χωρὶς νὰ μουρμουρίζουν. Τὰ ἀντρόγυνα μαλώνουν. Ὁ ἄντρας γυρίζει στὸ σπίτι καὶ τρέμει, γιατί τὸν περιμένει μιὰ γυναίκα μὲ ἰδιοτροπίες, μὲ γλῶσσα, μὲ πείσμα, μὲ κακία. Ἔμεινε γνωστὸ τὸ ῥητὸ «*Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῇ ἐρήμῳ ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου καὶ γλωσσώδους καὶ ὀργίλου*»· καλύτερα νὰ ζῆς στὴν ἐρημιὰ παρὰ νὰ συγκατοικῆς μὲ μιὰ γυναίκα ἐριστική, γλωσσοῦ καὶ εὐέξαπτη (Παρ. 21,19). Ὅπως βέβαια καὶ τὸ ἀντίστροφο· προτιμότερο μιὰ γυναίκα νὰ κάθεται σὲ μιὰ καλύβα καὶ νὰ 'χῃ ἕναν ἄντρα ποὺ τὴν ἀγαπᾷ, παρὰ νὰ κάθεται σ' ἕνα παλάτι καὶ νὰ 'χῃ σύζυγο ἕναν ἄπιστο ποὺ κάθε μέρα τὴ σταυρώνει πάνω στὸ σταυρὸ τῆς ἀτιμίας καὶ ἀνυποληψίας. Εἶνε ἀλήθεια αὐτά;

Ἐρημιὰ, ἀδελφοί μου, **μεγάλῃ ἐρημιᾷ**, κι ἄς πῆχτωσαν οἱ δρόμοι ἀπὸ ἀνθρώπους. Ὅταν ἔδωσε ὁ Θεὸς κ' ἐλευθερώθηκε ὁ τόπος –διαβάστε τὴν ἱστορία–, ἡ Ἀθήνα εἶχε 3.000 κατοίκους σὲ κάτι καλύβες κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι, ἀλλὰ μέσα στὶς καλύβες ἐκεῖνες κατοικοῦσαν ἅγιοι ἄνθρωποι. Πίστευαν, ἀνάβανε καντήλια, ζοῦσαν μὲ τὸ Θεό, ἀγαποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Δὲν ξέρανε τίς μόδες τῶν Παρισίων, τὴ διαφθορὰ τῆς Εὐρώπης. Τώρα γκρεμίσαμε τίς καλύβες, χτίσαμε σπίτια - παλάτια, ἡ Ἀθήνα ἔγινε Σικάγο καὶ Νέα Ὑόρκη, μάζεψε ἑκατομμύρια κόσμος, μὰ βασιλεύει ἐρημιὰ, ψυχικὴ ἐρημιὰ! Ὁ καθένας ἀναστενάζει, νοσταλγεῖ τὴν ἀγνὴ ζωὴ τῆς ὑπαίθρου. Τί νὰ τοὺς κάνης τοὺς ἀνθρώπους;

Ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀγάπη καὶ ψυχικὸ πολιτισμό, ποὺ πιστεύει στὸ Θεό. Θὰ ἔπρεπε νὰ ζῆ σήμερα ὁ ἀρχαῖος **Διογένης**, ν' ἀνάψῃ τὸ φανάρι, νὰ γυρίζῃ παντοῦ καὶ νὰ φωνάζῃ «*Ἀνθρωπον ζητῶ!*», ἄνθρωπο μὲ ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Δὲν ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου· ἡ ἀνθρωπιὰ λιγόστεψε, σπανίζει, τελειώνει. Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Ἐμένα ρωτᾶτε; Γράμματα ξέρετε, ἀνοῖξετε τοὺς προφήτες.

Τί λένε οἱ προφῆτες; Ὅπως ἂν βγάλῃς τὸ ψάρι ἀπὸ τὴ θάλασσα σπαρταράει, ἔτσι κι ὁ ἀνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζῆ ἔξω ἀπὸ τὸ Θεό. Χωρὶς τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστι θὰ ἀγριέψῃ, θὰ ἀγριέψῃ πολὺ. Θὰ ῥθῆ μέρα ποὺ θὰ τρέμῃς γιὰ τὴ ζωὴ σου, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ σπιτιοῦ σου καὶ τῆς οἰκογενείας σου. Ὁ ἄντρας θὰ φοβᾶται τὴ γυναίκα του καὶ ἡ γυναίκα τὸν ἄντρα

της. Ἡ κοινωνία θὰ γίνῃ ἕνα ἠφαίστειο ἔτοιμο νὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα ὄλους, δεξιούς καὶ ἀριστερούς, μαύρους καὶ ἄσπρους καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ἀφοῦ ἀφήσαμε καὶ μᾶς χρωμάτισε ὁ διάβολος μὲ τὸ πινέλλο τῆς κολάσεως. Ἄνθρωπος εἶσαι· γιατί δέχεσαι νὰ σὲ χρωματίζουν; νὰ σὲ λένε κόκκινο, νὰ σὲ λένε πράσινο, νὰ σὲ λένε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ χρῶμα; Μᾶς μπογιάτισε ὁ διάβολος ὄλους καὶ διαίρεσε παιδιὰ μιᾶς κοινῆς πατρίδος, παιδιὰ ποὺ βγήκαμε ἀπὸ μιὰ κολυμβήθρα, ποὺ κοινωνοῦμε ἀπὸ ἕνα δισκοπότηρο, παιδιὰ ποὺ ἔχουμε τὴν ἴδια γῆ καὶ τὸν ἴδιο οὐρανό, παιδιὰ ποὺ ἔχουμε τὴν ἴδια ἔνδοξη ἱστορία· μᾶς χώρισε κ' εἴμαστε ἔτοιμοι σὰν θηρία νὰ φᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Θὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεός; **Πῶς νὰ μᾶς ἐλεήσει**, ἀφοῦ καταπατοῦμε τὸ νόμο του;

* * *

Τί νὰ μᾶς κάνῃ ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου; τί νὰ μᾶς κάνει; Προσευχὴ δὲν κάνουμε, νηστεία δὲν κρατοῦμε, ἐγκράτεια δὲν ἔχουμε, ἀγάπη δὲν δείχνουμε. Πραγματοποιεῖται ἡ προφητεία ποὺ ἔλεγε ὅτι «*ἡ γῆ αὐτὴ ἐπλήσθη κτηνῶν τετραπόδων*» (Βαρ. 3,32), γέμισε ἡ γῆ ἀπὸ τετράποδα, δηλαδὴ δίποδα ποὺ ζοῦν χειρότερα ἀπὸ τὰ τετράποδα. Ὁ ναὸς κατήντησε κρεοπωλεῖο, οἱ γυναῖκες μπαίνουν μέσα κ' ἐπιδεικνύουν τίς σάρκες τους ὅπως ὁ χασάπης ποὺ κρεμάει τὰ σφάγια στὰ τσιγγέλια. Δὲν φταῖνε αὐτές, φταῖμε ἐμεῖς ποὺ δὲν φρουροῦμε τὴν εἴσοδο.

Τὸ μέλλον δὲν προμηνύεται καλὸ. Γιὰ τίς πορνεῖες μας, τίς μοιχεῖες μας, τίς βλασφημίες μας, τὰ μίσση καὶ τίς ἔχθρες μας, τί θὰ γίνῃ; Τὸ λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας· «**Θὰ ἐρημωθοῦν πόλεις**» καὶ «**θὰ μείνῃ ἡ γῆ ἔρημη**» (Ἡσ. 6,11). Καὶ ἡ ἱστορία βεβαιώνει, ὅτι πόλεις ἀμαρτωλὲς ὄντως καταστράφηκαν.

Ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς δὲν μπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω. Ἄν δὲν εἶχα μιὰ ἀγάπη στὸ λαό, θὰ σηκωνόμουν νὰ 'φευγα, νὰ πάω στὸ Ἅγιο Ὄρος, νὰ τρυπώσω κάπου νὰ κλάψω τίς ἀμαρτίες μου. Ἔνα καθῆκον ἱερὸ μὲ κρατᾷ ἐδῶ καὶ γίνομαι πικρὸς ἐλεγκτής, καὶ **σᾶς καλῶ σὲ μετάνοια**. «Θὰ ἐρημωθοῦν πόλεις», λέει ὁ Ἡσαΐας. Κι ὁ ἅγιος Κοσμάς λέει ὅτι τόσο πολὺ θ' ἀραιώσῃ ὁ κόσμος, ὥστε θὰ περπατᾷς χιλιόμετρα γιὰ νὰ βρῆς ἄνθρωπο. ὦ Χριστέ, ὦ Παναγιά, ὦ ἅγιοι, ὦ παιδιὰ καὶ νήπια, κλάψτε, παρακαλέστε νὰ μὴν ἔρθῃ ἡ μέρα αὐτή.

Ἄς ἐργασθοῦμε, **ἄς δουλέψουμε**, ἄς κηρύξουμε τὸ εὐαγγέλιο τῆς μετανοίας. Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἄς εἶνε μεθ' ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**